

הַיֵּלֵד זְבוּלוֹן – הַבְּרָכָה שֶׁהָאִירָה אֶת הַלֵּב

סְפוּר מִפְּלֹא עַל אֲהַבַת הַנֶּשֶׁם,
תְּפִלָּה וְכוּחָהּ שֶׁל בְּרָכָה.

• בְּסִמְטָאוֹתֶיהָ שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם
הָעִתִּיקָה, חַי יֶלֶד טָהוֹר וְשִׁמוֹ זְבוּלוֹן.

• זְבוּלוֹן אָהֵב מְאֹד אֶת יְרוּשָׁלַיִם,
שָׁבָה מֵרְגִישִׁים אֶת קִרְבַּת הַשָּׁם.

• יוֹתֵר מְכֹל, הוּא אָהֵב לְהַבִּיט
בְּצַדִּיקִים הַמִּתְפַּלְלִים וּמוֹדִים לְבוֹרָא.

יְרוּשָׁלַיִם!

- מִיָּד שָׁמְעוּ בְּקוֹל הַשֵּׁם, עָזְבוּ הַכֹּל וְעָלוּ לָעִיר הַקְּדוֹשָׁה.

- הוּא וְאַחֵיו חָלְמוּ חֵלוֹם שָׁמַיִמִי מֵאֵת הַשֵּׁם: עָלוּ לְיְרוּשָׁלַיִם!

- בְּאוֹתָם יָמִים, הִגִּיעַ לָעִיר צֶדִיק גָּדוֹל – רַבִּי נְחוֹם מְשֹׁאדִיק.

כַּאֲשֶׁר עָמַד רַבִּי נַחוּם לְהִתְפַּלֵּל
לְקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, קָרָה פֶּלֶא!

הוּא הִתְפַּלֵּל בְּאַהֲבָה כָּל כֶּךָ עֲצוּמָה,
עַד שֶׁנִּרְאָה שְׂאֵשׁ שֶׁל קִדְשָׁהּ בּוֹעֶרֶת בּוֹ:

הֵלֵב מִתְפַּלֵּל, הַנִּשְׁמָה שָׂרָה,
וְהָאֵשׁ בַּלֵּב דּוֹלֶקֶת וּמְאִירָה!

יום אחד, נכנס הילד זבולון לבית הכנסת. המקום היה הומה וצפוף ביהודים
שבאו לעבד את השם. זבולון נעמד על קצות אצבעותיו... הוא חפש את הצדיק!

פְּתָאִם רָאָה אוֹתוֹ עוֹמֵד בַּפֶּנֶה!
רַבִּי נְחוּם הָיָה עָטוּף כְּלוֹ בְּטָלִיתוֹ,
וְכָל גּוּפוֹ נָע בְּדַבְּקוֹת.

תְּפִלָּתוֹ יִצְאָה מִכָּל הַלֵּב,
בְּאַהֲבָה גְּדוֹלָה לְאָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים.

זְבוּלוֹן הִתְקַרֵּב בְּשִׁקָּט...
עוֹד צֶעֶד... וְעוֹד צֶעֶד...

זבולון עָמַד מִמֶּנּוּ בְּצֵלוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק,
הֵלֵב שְׁלוֹ פַּעַם בְּחִזְקָה!
הוא הִרְהֵר בְּנִפְשׁוֹ:
אוי, אֵיךְ זֹכִים לְתַפְלָה כְּזֹאת?
הָאֵם גַּם אֲנִי אוֹכֵל אֵי פַּעַם
לִרְאוֹת תְּפִלָּה כְּזֹאת בַּבַּיִת
שָׁלִי?

הֵלֵב מִתְפַּלֵּל, הַנִּשְׁמָה שָׂרָה, וְהָאֵשׁ בַּלֵּב דּוֹלְקָת וּמְאִירָה!

וְאִזְ אֵרַע דְּבַר מִפְתִּיעַ. רַבִּי נָחוּם הִרְגִּישׁ מִיֵּשְׁהוּ עוֹמֵד מֵאַחֲרָיו.
הוּא הִפְשִׁיל אֶת הַטְּלִית מֵעַל פָּנָיו, וְרָאָה אֶת זְבוּלוֹן הַקָּטָן!
הַצַּדִּיק לֹא כָעַס עַל הַהִפְרָעָה, הוּא חִיָּךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה אֶל הַיָּלָד.

אור ירושלמי

אור ירושלמי

רבי נחום שאל בקול מתוק:
בני, במה רצונך?

מה יבקש ילד קטן?
אולי ממתקים? משחק חדש?

לא ולא! לזבולון היה לב טהור.
הוא רצה משהו קדוש הרבה יותר.

זבולון הִבִּיט בַּצַּדִּיק וְאָמַר
מִכָּל מַעֲמָקֵי נִשְׁמָתוֹ:

“

רְצוֹנִי שִׁיְהֶא לִי בֵּן...
שִׁיתְּפִלֵּל לַהֲנִשָּׁם בְּהִתְלַהּבוֹת
קְדוֹשָׁה כְּמוֹ רִבְנוּ!

”

הוא לא בִקֵּשׁ עַל עֲצָמוֹ, אֲלָא
הִתְּפַלֵּל עַל הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים.

יהי רצון שמשאלת לבך
תתקבל לפני אבינו
שבשמים!

הצדיק התרגש מאד
מבקשתו הזכה של הילד.
הוא הניח את ידו על ראשו
של זבולון וברך אותו
מעמקא דלבא:

הֵלֵב מִתְפַּלֵּל, הַנִּשְׁמָה שָׂרָה, וְהָאִשׁ בַּלֵּב דּוֹלָקֶת וּמְאִירָה!

חֶבֶל הָאוֹר שֶׁל הַמּוֹרֶנֶשֶׁת

שָׁנִים רַבּוֹת חָלְפוּ,
וְהַבְּרָכָה לֹא חָזְרָה רִיקָם.

זְבוּלוֹן גָּדֵל וְהִפָּךְ לְרַב
גָּדוֹל בְּעֶצְמוֹ –
רַבִּי זְבוּלוֹן חֵרֶל"פ.

בְּחֶסֶדִי הַנֶּשֶׁם, נוֹלַד לוֹ
בֶּן טָהוֹר, וְשֵׁמוֹ:
יַעֲקֹב מֵשָׁה.

An illustration of Moses, an elderly man with a long white beard and a black kippah, wearing a white robe with blue stripes. He stands with his arms crossed, looking slightly to the right. Behind him, bright orange and yellow flames rise against a background of a rough stone wall. To the right of Moses, a decorative gold frame contains Hebrew text.

הַיֵּלֶד יַעֲקֹב מֵשָׁה גָּדַל וְהָיָה
לְעֵנֶק תּוֹרָה וְצַדִּיק עֲצוּם.
וְכִשְׁהָיָה עוֹמֵד לְהִתְפַּלֵּל – פֶּלֶא!
תִּפְּלֹתוֹ בְּעֶרְהָ כֵּאֵשׁ קֹדֶשׁ!
מִמֶּשׁ בְּאוֹתָהּ הִתְלַהֲבוּ מְאִירָה,
שֶׁהֶאִירָה אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ.

כְּשֶׁשָּׁאֲלוּ אוֹתוֹ תַּלְמִידָיו:
רַבֵּנוּ, מֵאִין יֵשׁ לָךְ
הַתְּלַהּבוֹת כָּזוֹ בַּתְּפִילָּה?

הָיָה רַבִּי יַעֲקֹב מִנְּשֵׁה מַחֲיָה
בְּהוֹדֶיָה לַהֵשֶׁם וּמִנְּשִׁיב:
הַכֹּל צָמַח וּבָא מִבְּרַכָּתוֹ
שֶׁל הַצַּדִּיק מִנְּשֵׁאֲדִיק...

...אותו צדיק שברך את אבא שלי,
כשעוד היה ילד קטן וטהור!
מה כוחה של בקשה תמימה!
מה כוחה של תפילה!

הלב מתפלל, הנשמה שרה, והאש בלב דולקת ומאירה!